

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201656
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8121201656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobkyne: F. T., N.. XX.XX.XXXX, A. N. T. XXX/X, XXX XX W. N. M., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.782,93 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 20Csp/31/2021-45 z 12. júla 2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom I. a III. výroku.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému doručenu Okresnému súdu Prešov 25. februára 2021 domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.782,93 eur. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9Csp/73/2020 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, keďže Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 9Csp/73/2020 z 01. októbra 2020, právoplatným 27. októbra 2020 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014 k zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným Profi Credit s.r.o. na výkon zrážok zo mzdy. Z dôvodu, že svoje práva musela brániť v pôvodnom konaní, ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Mala za to, že vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Žalovaný jej poskytol úver vo výške 486,- eur a ona na predmetný úver uhradila 177,60 eur. Žalovaný podal voči nej žalobu o zaplatenie 1.598,65 eur, na základe ktorej vedie Okresný súd Prešov konanie pod sp. zn. 29Csp/204/2020. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, požaduje primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.782,93 eur. Žalovaný listom zo 06. februára 2020 požiadal jej zamestnávateľa o realizáciu zrážok zo mzdy vo výške 1.782,93 eur. Otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/73/2020 z 01. októbra 2020 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadostučinenie, ani rozširovať, ani zužovať.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 300,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že Okresný súd Prešov rozsudkom, č. k. 9Csp/73/2020-89 z 01. októbra 2020 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014 k zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným Profi Credit s.r.o. na výkon zrážok zo mzdy. Súd v konaní dospel k záveru, že zmluva o úvere nebola platne uzatvorená a ak platne nevznikla pohľadávka, nie je možné vykonávať zrážky zo mzdy. Žalovaný listom zo 06. februára 2020 požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy na celkovú sumu 1.782,93 eur.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že právoplatným skončením konania vo veci vedenej Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9Csp/73/2020 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou, akú si žalobkyňa uplatnila. Súd v danom konaní mienil vypočítať žalobkyňu k tvrdenej ujme v replike. Táto sa však na nariadené pojednávanie nedostavila a svoju neúčast neospravedlnila. Preto súd vzhľadom na okolnosti veci ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- eur. Touto sumou budú naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

7. Proti rozsudku v rozsahu výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 300,- eur a výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalovaný, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom na to, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný pokiaľ ide o skutkové a právne závery, ktorými mal byť preukázaný základ žalovaného nároku a aj jeho výška. Podľa rozsudku súd mal rozhodnúť o priznaní nároku podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa na základe toho, že v konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/204/2020 bola žalobkyňa úspešná a bolo rozhodnuté/vyhovené jej žalobe. Citované ustanovenie neupravuje existenciu nároku na finančné zadosťučinenie na základe iného predpokladu ako úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti určeného zákonom na ochranu spotrebiteľa. Tento predpoklad nekonštatuje ani súd v odôvodnení rozsudku napádaného týmto odvolaním. Zákonná úprava nezakladá právo na finančné zadosťučinenie len za úspech v spore, alebo len na základe toho, že je spotrebiteľ v postavení úspešnej sporovej strany. Podmienky pre vznik nároku sú v zákone upravené inak, a to vyžadovaním úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. V konaní preto nebolo preukázané

splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a súd v napadnutom rozsudku splnenie základnej hmotno-právnej podmienky pre osvedčenie nároku, čo do dôvodu ani nekonštatuje. Potom je nepreskúmateľné, na základe čoho súd dospel k záveru o existencii nároku ako takého. Čo sa týka nepreskúmateľnosti priznaného nároku, čo do jeho výšky zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol len všeobecné odôvodnenie, ktoré je použiteľné na akýkoľvek spor. Neuviedol žiadne kritéria, skutočnosti vyplývajúce z dokazovania alebo tvrdené žalobkyňou, ktorými by bola odôvodnená suma 300,- eur. Na jednej strane súd uviedol, že priznané zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, no súčasne uviedol, že vzhľadom na neospravedlnenú absenciu žalobkyne na pojednávaní ju nemohol vypočítať (z čoho logicky vyplýva, že nemohol ani zistiť žiadne skutočnosti o ujme, ktorá má byť vyrovnaná priznaním finančného zadosťučinenia). Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/91/2012, podľa ktorého s ohľadom na jeho (§ 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení a v nadväznosti naňho na skutočnosť, že napadnutý rozsudok nie je založený na žiadnych individuálnych skutkových zisteniach. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdil, že dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 300,- eur. Z podanej žaloby a ani z nasledovného priebehu konania nevyplýva žiadny dôvod, posúdením ktorého je možné priznať zadosťučinenie vo výške, čo len 1,- euro. Žalobkyňa také skutočnosti netvrdila. To znamená, že pri posúdení „výšky“ nároku mal súd vychádzať z obsahu spisu. Keďže v konaní nebolo preukázané nič, čo by umožnilo ustáliť výšku nároku, súd mal žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena. Za týchto okolností nie je podľa neho na mieste aplikovať ani princíp v zmysle ktorého, výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobu v časti sumy 300,- eur zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

8. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia, a preto ho považuje za dostatočne odôvodnený. Nemožno súhlasiť s tvrdeniami žalovaného, že všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka nie sú určené na ochranu spotrebiteľa. Z odvolania okrem daného konštatovania nevyplýva žiadna argumentácia, preto by tieto právne normy mali byť vyňaté z oblasti spotrebiteľského práva, keďže práve tieto ustanovenia sú fundamentálnym základom pre akýkoľvek súkromnoprávny vzťah, teda aj pre vzťah spotrebiteľský a dodávateľ je povinný tieto normy dodržiavať. Je zrejmé, že žalovaný porušil pri uzatváraní zmluvného vzťahu jenu zo svojich primárnych povinností, a to postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou, čo zároveň predstavuje nekalú obchodnú prax v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje súdom priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Táto výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Žalovaný v základných konaniach neprejavil žiadnu sebareflexiu, aby akceptoval neplatnosť a neprípustnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ale výsledok základného konania dokazuje, že toto jeho právo „súdiť sa“ nemalo oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Práve postupom, keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany naťahoval súdne konania, jej stresové situácie len stupňoval. Za nesprávny považuje aj konštatovanie žalovaného, že nemá nárok na náhradu trov konania, pretože aj napriek skutočnosti, že nový procesný kódex neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, nemožno pripisovať akýkoľvek procesný neúspech na ľarchu žalobcu. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9Csp/73/2020 o zdržanie sa zrážok zo mzdy dlžníka a o nariadenie neodkladného opatrenia, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, dôkazom čoho je rozsudok z 01. októbra 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. októbra 2020. Keďže žalovanému bola v tomto konaní uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014, uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX z 22. októbra 2014. Žalobkyňa sa následne podanou žalobou domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.782,93 eur.

15. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

16. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd hodnotí túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si úspešne uplatnila voči

žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa, keďže súd potvrdil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a existencie rizika, že zrážkami zo mzdy by mohlo byť vymáhané plnenie majúce povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybne daný.

18. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevyklučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejšiu a už nezvratiteľným spôsobom.

20. V danej veci považuje odvolací súd sumu 300,- eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobkyne, keďže porušenie práv spotrebiteľky spočívalo v uplatnení dohody zrážok zo mzdy, výška ktorých predstavovala 1.782,93 eur, u zamestnávateľa žalobkyne

21. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa bola nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

22. K odvolacej námietke žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/218/2010 z 23. novembra 2010, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 188/06 z 08. júna 2006).

23. K odvolacej námietke žalovaného, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalovaného však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

24. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).